

FORMULE 1

Formule 1 bestaat 25 jaar! Om daar op gepaste wijze aandacht aan te schenken blikken we in de komende twaalf maanden regelmatig terug met mensen die een prominente rol hebben gespeeld bij dit magazine.

Als verslaggever van het dagblad De Limburger volgt Ivo op den Camp (59) de Formule 1 op de voet. Daarnaast stond hij 25 jaar geleden aan de basis van het magazine FORMULE 1 als redactiecoördinator. De functies combineren bleek al snel onpraktisch. "Maar het magazine zit in mijn hart."

Andreas Terlaak

Eelco den Boer

@EelcoF1nl

'Ik gris het blad nog altijd uit de brievenbus'

Het idee om een Formule 1-blad in Nederland te beginnen kwam van Ron van der Heiden en Frans van den Broek. Zij zagen de populariteit van de sport toenemen en roken hun kans. Alleen wisten ze nagenoeg niets van de Formule 1, dus zochten ze hulp voor de inhoudelijke kant. "Op mysterieuze wijze kwamen ze bij mij terecht", vertelt Ivo op den Camp. Hij vermoedt dat het via Frans Verstappen, de vader van Jos en opa van Max, is gegaan. Hoewel hij in vaste dienst was bij het Limburgs Dagblad, dat intussen is samengegaan met De Limburger, stond hij open voor een gesprek. "We ontmoetten elkaar ergens in een wegrestaurant", herinnert Op den Camp zich. "Wat me meteen opviel, is dat ze er echt voor wilden gaan en een duidelijk plan hadden. Frans was meer een creatief, dromerig persoon en Ron meer de zakelijke, rationele tegenpool. Maar de combinatie van die twee bleek de gouden formule." Instappen als mede-investeerder durfde Op den Camp niet aan. "Als ik zie waar ze het uiteindelijk voor hebben verkocht, heb ik daar wel spijt van." Met toestemming van zijn werkgever stortte hij zich vervolgens vol overgave op de samenstelling van het eerste nummer.

Op den Camp zou zorgen voor de Nederlandse inbreng, oftewel verhalen over Jos Verstappen, die net was gedebuteerd. Verder vormde de Duitse uitgave FORMEL 1 de basis. Maar alles moest nog wel even vertaald worden en dus bracht Op den Camp 48 uur in Hannover door, met slechts korte pauzes voor koffie en hamburgers, om samen met de Duitse hoofdredacteur Oliver Buss alles drukkbaar te maken. "Ik wil niet zeggen dat het wemelde van de fouten, maar er stonden er wel veel in", erkent hij. "Ik heb ook meteen tegen Ron en Frans gezegd dat ik best wilde blijven meehelpen, maar dat het op deze manier niet zou gaan in combinatie met mijn vaste baan. Ze moesten iemand zoeken die er meer tijd in kon steken en die was gelukkig snel gevonden. Ik heb nog wel lang bijdragen geleverd aan het magazine, met name rond Jos Verstappen. Op een gegeven moment konden ze alles in eigen beheer doen en dat was voor mij ook prima."

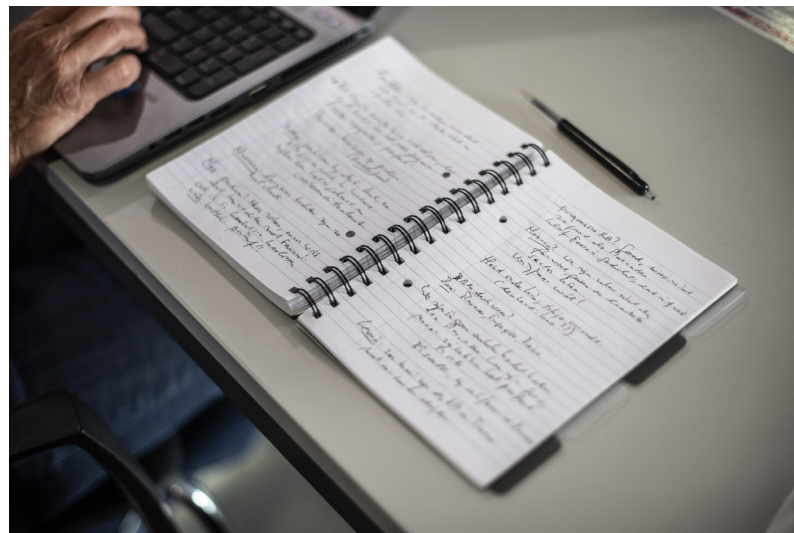
MINDER DIEPGANG

"Het was op zich al uniek dat de krant mij toestemming verleende om het werk voor FORMULE 1 erbij te doen", vervolgt Op den Camp. "Dat zou nu niet meer kunnen, hooguit voor iets

eenmaligs." Zijn prioriteit lag wel bij de krant, tenslotte zijn werkgever. "Daar ging het echte nieuws naartoe, maar daar hadden we ook duidelijke afspraken over." Het magazine gaf hem de kans om meer achtergrondverhalen te maken, waarvoor de ruimte in de krant steeds verder afnam. "Zeker nu we met Max Verstappen een coureur hebben die aan de top presteert, is de waan van de dag wel heel belangrijk geworden. Max slurpt tachtig procent van mijn werk op."

Dat werk bestaat allang niet meer alleen uit verhalen schrijven, maar ook uit video's, blogs en uitingen op social media. "Vroeger tikte je een verhaal en dat was het. Nu moet je aan veel meer dingen denken. Daar ontcom je niet aan. Ik zou het niet direct een verbetering noemen. Er is veel minder diepgang en de betrouwbaarheid staat op het spel. Elke website wil scoren, dus wordt elk gerucht uitvergroot om hits te scoren. Of het allemaal klopt, is minder belangrijk. Daar leiden ook de serieuze media onder, want iedereen wordt over één kam geschoren en teams zijn minder happig om informatie te verstrekken."

RACEN TEGEN EEN RICCIARDO

Ivo op den Camp was al van jongs af aan geïnteresseerd in autosport. Zijn vader nam hem in 1973 mee naar de Grand Prix van België in Zolder. "Toen was het gebeurd. Ik was meteen besmet en dat raak je nooit meer kwijt." Hij had zelfs even de illusie coureur te worden en volgde een cursus aan de beroemde Jim Russell Car Racing School. Ook reed hij een aantal races in de Formule Ford met de beruchte Van Diemen 1600. Tegen enkele bekende namen. "Ik had laatst een interview met Peter Bürger, die namens Arai de helmen van coureurs verzorgt. Die naam had ik pas in uitslagen uit die tijd zien staan, dus ik vroeg hem of hij dat was. Dat bleek het geval en hij wees me erop dat we tegen nog een bekende hadden gereden: Joe Ricciardo, de vader van Daniel."

Dat maakt het volgens Op den Camp alleen maar belangrijker om aanwezig te zijn bij de races. "Puur en alleen een raceverhaal kun je ook wel vanachter een bureau in Nederland maken, maar voor al het andere is het onontbeerlijk om op het circuit te zijn. Anders ken je niemand, blijf je niet bij, mis je de ontwikkelingen en kun je je netwerk niet onderhouden en nieuwe contacten leggen." Al is dat er ook niet makkelijker op geworden. Op den Camp heeft een goede relatie met de Verstappens, maar stuit weleens op onwil bij het team. "Red Bull blinkt niet uit in mediavriendelijkheid", stelt hij. "Er vallen genoeg leuke verhalen te schrijven over bijvoorbeeld de gang van zaken in het team of de Formule 1 in het algemeen, maar je krijgt geen toegang. Bij andere teams is dat wat makkelijker, maar je wilt het natuurlijk het liefst doen over het team van Verstappen."

OPSTEKER

De komst van Max Verstappen is een grote opstecker voor het magazine, stelt Op den Camp, net zoals een kwarteeuw geleden de komst van Jos Verstappen. "Maar je moet het dan nog op de goede manier aanpakken en ik vind dat dat wel gebeurt. Het is toegankelijk en biedt voor elk wat wils: een goede mix van verhalen. En Peter van Egmond is een fantastische fotograaf." Er zijn tijden geweest dat hij zich zorgen maakte over het blad. "De naam Formule 1 dekte niet altijd de lading meer met andersoortige verhalen. Het was ook lastig zonder Nederlander in de Formule 1, waardoor er minder interesse in de sport was." Ook al is hij zelf aanwezig bij de meeste races, hij kijkt er nog altijd naar uit om de donderdag na een Grand Prix het magazine uit de brievenbus te halen. "Het is het eerste dat ik eruit gris en ik ga meteen bladeren. Ik heb alle edities en specials ook bewaard. Het is heel bijzonder dat het al 25 jaar bestaat en ik ben er trots op dat ik heb meegeholpen aan het begin." Op den Camp koestert de beste herinneringen aan die beginfase. "Het was een en al romantiek", vertelt hij. "Alles was veel complexer dan nu. Je had toen niet alle mogelijkheden die je nu hebt, op computergebied bijvoorbeeld. In plaats van een redactie-

ruimte was ons hoofdkwartier een studentenkamer in de Utrechtse Potgieterstraat. Het was eigenlijk onvoorstelbaar, maar iedereen deed het met hart en ziel. Een en al passie bij Ron en Frans en daar hebben ze hun succes ook aan te danken."

PASSIE

Op den Camp rolde zelf ook door passie de journalistiek in. Hij is afgestudeerd weg- en waterbouwkundig ingenieur. "Maar daar heb ik nooit één dag in gewerkt." Hij vond niet direct een baan in dit vakgebied en kwam via een vriend bij een huis-aan-huisblad in Geleen terecht. "Ik had altijd de droom om sportjournalist te worden." Niet veel later kon hij als correspondent bij het Limburgs Dagblad aan de slag en daar kwam hij al snel in vaste dienst. In 2006 verruilde hij de sport- voor de stadsredactie. "In plaats van de wereld was mijn werkgebied een straal van tien kilometer om me heen. Dat was een bewuste keuze, omdat al het reizen ten koste ging van mijn sociale leven. Als je drie keer niet naar een feestje gaat, vragen ze je de volgende keer niet meer omdat je toch wel op reis zult zijn."

Het plan was dat de Grand Prix van Hongarije in 2006 de laatste was die hij ooit als verslaggever zou doen. Collega Dick Springer van De Telegraaf organiseerde een afscheidsfeest. "Ik werd

helemaal om de tuin geleid. Ze lieten me onder valse voorwendselen naar Maastricht komen. Alle bekenden uit de paddock waren erbij. Mijn collega's, Jos Verstappen, Huub Rothengatter en zelfs Michel Perridon (van sponsor Trust, red.), die me ooit nog eens in elkaar had willen slaan na een flinke ruzie. Driekwart van het gezelschap heeft maar een hotel gepakt omdat we zo onder de kar waren gekomen!"

Vier jaar later vroeg zijn toenmalige hoofdredacteur of hij wilde terugkeren bij de sportredactie. Met enige tegenzin ging Op den Camp akkoord. "Met de afspraak dat ik niet te veel weekends hoefde te werken en niet te veel op reis hoefde. En even later kwam Max Verstappen en begon alles opnieuw..." Maar Op den Camp heeft zijn les geleerd en houdt zijn sociale leven nu meer in het oog. Hij gaat nog met veel plezier naar de Grands Prix. "Al gaat het reizen me wel meer tegenstaan. Als je ouder wordt, merk je dat je meer tijd nodig hebt om te herstellen. Ik heb nu meer last van de lange vluchten, korte nachten, jetlags en onregelmatige werkuren dan vroeger." Mede daarom speelt een tweede afscheid door zijn hoofd. "Ik wil het de komende jaren verder afbouwen", verklaart Op den Camp, die eind dit jaar voor de 250e keer bij een Grand Prix aanwezig zal zijn. Geen slecht gemiddelde in 25 jaar. 🚩